

Skulpturen (som är ett vapen) av Linnéa Carlsson

Ervik Cejvan   ervik.cejvan@teol.lu.se

Carlssons skulptur, katapulten, är ett riktigt vapen. För ett par år sedan användes det att attackera Teater Weimars lokaler i Malmö. Konsten, politiskt kontroversiell som den kan vara, som det i skrivande stund avhandlas med riktning från Stockholm i form av tre K: Kulturminister, Konditori och Konst, är ändå *ofarlig*. Det är i alla fall en slutsats då Carlsson fick ställa ut katapulten som är ett vapen, kapabelt att förstöra utställningsrummet inifrån. Att frigöra rummet, inte för konsten men för vapnet.

Till katapultens historia hör att den är tillverkad efter insamlande av kunskap från bland andra historiker, ballistiker och snickare, och med engagemang från hennes hemby i Småland där hon också byggde den. Från skog till material och vidare genom arbete och organisation som kräver mål och struktur till verk. Katapultens status som konstverk är lika vagt som att parkera en bil i en lägenhet på sjunde våningen och kalla det ”söndagsutflykt”. Men Carlssons katapult förmedlar någonting om konstens status inom konstrummets definitionsgivande konstfunktion. Katapulten är verkligen en fråga om vad som konstrummet faktiskt ställer *utanför* det sociala rummet.

Carlsson är som hon tycks bruka vara - på gränsen - i sin konsthandling. Hon tycks inte vara en institutionaliserad konstnär. Hennes konstverk, inte minst katapulten, är situerade där ”konst” hör ihop med ”verk”. Det handlar bland annat om att tillverka vapen, skulptur som är ett vapen och att förgifta muffins. Att ställa ut sådan konst innebär också att utsätta sig för *verket*. Katapulten är en maskin som utlöser projektil. Den kan riktas åt alla åtta vädersträck.